

LIBRIS

We know
books

FRANCES HODGSON-BURNETT

MICUL LORD FAUNTLEROY

În românește de Mariana Petrescu
Ediția a III-a revizuită

EDITURA TEDIT FZH

ÎNCHEIERE

Aici s-ar sfârși istoria mea, dar trebuie să mai adaug o știre destul de neașteptată privitoare la domnul Hobbs: băcanul a rămas atât de fermecat de viața din lumea mare, încât și-a vândut băcănia din New York și s-a așezat în târgușorul englez Erleboro, unde a deschis o prăvălie patronată de conte, iar treburile îi merg strună. Și cu toate că nu s-a împrietenit foarte tare cu bătrânul conte, mă puteți crede când vă spun că domnul Hobbs, cu vremea, s-a făcut mai aristocrat decât el: citea în fiecare dimineață știrile de la curte și urmărea tot ce se petrece în Parlament și în Camera Lorzilor.

Peste vreo zece ani, când Dick, care își sfârșise studiile și pleca să-și vadă fratele din California, îl întreabă dacă nu dorește să se întoarcă în America, domnul Hobbs dădu din cap și zise:

– Nu vreau să trăiesc acolo; nu pot să mai stau acolo. Trebuie să fiu aproape de el și să-i port de grijă. America-i o țară bună pentru tinerii întreprinzători, dar... are și păcate. Nu are strămoși! Nici măcar un conte!

Cuprins

Capitolul I

O veste neașteptată 5

Capitolul II

Prietenii lui Cedric 18

Capitolul III

Plecarea de acasă 49

Capitolul IV

În Anglia 57

Capitolul V

La castelul Dorincourt 72

Capitolul VI

Bunic și nepot 95

Capitolul VII

La biserică 119

Capitolul VIII

Cedric învață să călărească 128

Capitolul IX

Casele dărapănite 140

Capitolul X

Vestea cea rea 153

Capitolul XI

Neliniște și în America 169

Capitolul XII

Rivalii 183

Capitolul XIII

Dick sare în ajutor 194

Capitolul XIV

Demascarea 202

Capitolul XV

Micul lord împlinește opt ani 209

Încheiere 218

COLECȚIA PICCOLINO

Editura TEDIT FZH

oferă spre vânzare cititorilor interesați

cărțile publicate sub egida sa

cu o reducere

de 20% din prețul de vânzare.

Dacă valoarea cărților comandate

depășește suma

de 100 – 150 lei,

cumpărătorul beneficiază de o reducere

de 25%, respectiv 30%.

Vă rugăm să ne scrieți la adresa:

Editura TEDIT FZH

Str. Ion Neculce nr. 8

sector 1, București

Relații suplimentare la telefon/fax:

021.260.04.76

sau

e-mail: editura_exigent@yahoo.com

Așteptăm scrisorile dumneavoastră!

Colecția PICCOLINO

Micul lord Fauntleroy
de Frances Hodgson-Burnett

Editura TEDIT FZH
București

© Toate drepturile pentru această ediție
sunt rezervate Editurii TEDIT FZH.

Orice reproducere parțială
sau totală este interzisă.

Editor: Fănica Alecu-Cocineanu
Coperta: Valentin Tănase
Corector: Domnica Dobrițoiu
Tehnoredactor: Răzvan Ionescu

ISBN 973-96173-7-9

Capitolul I**O VESTE NEAȘTEPTATĂ**

Cedric însuși nu știa nimic, căci nu se vorbise în fața lui despre așa ceva. Știa numai că tatăl său a fost englez, fiindcă așa îi spusese mama; dar tata murise pe când el era atât de mic încât nu-și prea aducea aminte de el; abia îi mai rămăseseră în gând ochii albaștri, mustața stufoasă și trupul foarte înalt al tatălui, și cum îl purta pe umeri fugind cu el prin casă. Cedric înțelesese cu vremea că era mai bine să nu pomenească de tata în fața mamei.

Cât a fost tatăl bolnav, băiatul era dus de acasă; iar când s-a întors, nu l-a mai găsit. Mama, bolnavă și ea, abia se putea așeza pe scaunul de lângă fereastră. Galbenă și slabă, îi pieriseră gropițele vesele din obraji, ochii ei mari erau foarte triști și purta haine negre.

– Dragă, o strigă Cedric, căci așa îi zicea ei tata, și de

la dânsul învățase și copilul, dragă, îi merge mai bine tatei?

Băiatul simți mâinile mamei tremurând; privi lung la ea, apoi îi veni și lui să plângă.

– Dragă, întreabă încă o dată, îi merge mai bine?

Dar inima lui de copil îi șopti că ar fi mai nimerit să-și arunce brațele în jurul gâtului ei, s-o sărute și să-și lipească obrazul de al ei; iar dânsa își sprijini capul de umărul copilului și începu să plângă ținându-l strâns în brațe, parcă n-ar mai fi putut să se dezlipească de el.

– Da, îi merge mai bine, răspunse femeia plângând, lui îi merge bine de tot, dar noi – noi nu mai avem pe nimeni în lume, ne avem numai unul pe celălalt.

Și, așa mic cum era, Cedric înțelese că tatăl său cel tânăr, înalt și frumos n-are să se mai întoarcă niciodată; că a murit, precum auzise și de alți oameni că muriseră, dar tot nu putea dezlega taina care aduce atâta nefericire în lume. Și fiindcă mama plângea de câte ori vorbea el de tata, pricepuse că ar fi mai bine să nu mai pomenească de el; de asemenea înțelesese că era mai bine să n-o lase să șadă la gura sobei sau la fereastră, nemișcată și cu privirea pierdută.

Cunoscute nu aveau mulți, nici el, nici mama; trăiau foarte retrași, dar Cedric nu-și dăduse seama de această singurătate până ce se făcu mai mare, și atunci află de ce nu venea nimeni la ei. Tot atunci află că mama lui

fusese orfană și singură pe lume, când o luase tata de nevastă. Era foarte frumoasă și trăise în casa unei femei bătrâne care nu se purta bine cu ea. Căpitanul Cedric Errol, mergând într-o zi la acea bătrână, o zărise pe tânăra fată suind repede scara, cu ochii în lacrimi. Era atât de tristă și de frumoasă, încât n-a mai uitat-o de atunci. După depășirea multor greutăți s-au cunoscut mai de aproape, s-au iubit și s-au căsătorit, cu toate că tânărul Cedric își nemulțumea rudele prin această căsătorie. Cel mai supărat dintre toți era tatăl căpitanului, om foarte bogat și cu o înaltă poziție socială, dar violent și plin de ură împotriva Americii și americanilor. Avea doi băieți mai mari decât căpitanul Cedric, și, după lege, cel mai mare dintre frați avea să moștenească titlul și averea familiei – avere foarte însemnată. Dacă murea fiul cel mai mare, moștenitor devenea cel de-al doilea, și, cu toate că se trăgea dintr-un neam atât de bogat și de vestit, era slabă nădejde pentru cel mai tânăr să ajungă vreodată om cu stare.

Dar natura îl înzestraseră pe cel mai mic dintre frați cu daruri pe care nu le revărsase asupra celorlalți doi mai în vârstă. Era frumos la chip, înalt și mlădios la trup, voinic, mărinimos și cu inima blândă de femeie, și toată lumea îl iubea.

Nu tot așa stăteau lucrurile cu frații săi; nu erau nici frumoși, nici buni, nici deștepți. Ca studenți la Eton nu-i

putuse suferi nimeni, nu învățaseră nimic, își pierduseră banii și vremea degeaba, și nu-și făcuseră nici măcar un prieten. Bătrânul lord, tatăl lor, se simțea umilit văzând că moștenitorul nu făcea cinste numelui pe care-l purta, și că avea să fie un egoist, un risipitor, un om fără însemnătate și cu nici o însușire generoasă. Bătrânului îi era nesuferit gândul că tocmai cel de-al treilea fiu era un om destoinic, voinic și frumos, înzestrat cu toate calitățile. Uneori, parcă-l ura fiindcă îndrăznise să-și însușească minunatele calități ce s-ar fi convenit să se asocieze cu faimosul titlu și cu proprietățile cele întinse; cu toate acestea, se simțea atras spre el. Într-un moment de ciudă, îl trimisese într-o călătorie în America; voia să piardă orice prilej de a-l compara cu frații săi, tocmai când aceștia îi făceau, pe atunci, o mulțime de necazuri.

Peste șase luni începu să-i fie dor de băiat, așa că îi scrise să se reîntoarcă acasă. Scrisoarea se încrucișă pe drum cu aceea a căpitanului, în care acesta îi vorbea despre dragostea lui pentru o tânără americană foarte frumoasă, și de hotărârea de a lua de nevastă. Bătrânul se înfurie la primirea scrisorii; violent era el din fire, dar niciodată furia lui nu fusese atât de grozavă. Un ceas întreg urlă ca un tigrul, apoi se apucă să-i răspundă fiului său. Îi porunci să nu se mai arate prin apropierea casei părintești și să nu-i mai scrie vreodată; îi mai zise că poate trăi cum îi place și muri unde-i place, dar că nu

mai face parte din neamul lui, și că, atât timp cât va fi în viață, nu va primi nici un sprijin din partea familiei.

Pe căpitan îl întristă adânc scrisoarea tatălui, căci își iubea țara și casa în care se născuse. Și pe tatăl său cel aspru îl iubea și se simțea plin de compătimire față de dânsul, dar înțelese că nu mai avea nimic de așteptat de la el pe viitor.

La început, nu știa cum să-și organizeze viața; nu fusese crescut ca omul ce avea să fie nevoit să muncească și nici nu cunoștea vreo meserie, în afară de meseria armelor, dar era foarte îndemânatic și hotărât. Își dădu demisia din armata engleză și – găsind după multă trudă o slujbă la New York – se însură. Deosebirea dintre viața lui de acum și de dinainte era foarte mare; dar, fiind tânăr și fericit în căsnicie, nădăjduia că munca îl va despăgubi cu vremea de toate neajunsurile. Închiriase o casă mică, pe o străduță dosnică, unde tânăra lui soție îi născu un băiețel.

Duceau o viață retrasă, liniștită, și tânărul englez era atât de mulțumit, încât nu s-a căit niciodată că luase de soție pe americana cea frumoasă și săracă; era atât de îndemânatică, îi era așa de dragă și îl iubea atât de mult!

Doamna Errol era, într-adevăr, o ființă deosebită, și băiețelul le semăna amândurora, și ei și lui. Deși se născuse într-o casă mică și dosnică, n-a fost pe lume copil mai vesel și mai fericit. Înainte de toate era sănătos,

avea o fire blajină și le era drag tuturor; apoi era frumos ca o cadră, încât îți făcea plăcere să te uiți la el; în loc să vină pe lume chel, ca toți copiii, micul Cedric se născuse cu o pădure de păr blond și subțire ca mătasea, iar la șase ani capul îi era încărcat de zuluți. Avea ochii mari, căprui, cu gene lungi și un chip minunat; la 9 luni începu să meargă și se purta așa de frumos pentru un copil, încât ți-era mai mare dragul să stai cu dânsul. Când îl plimbau pe stradă cu căruciorul, se uita plin de seriozitate la oamenii care se opreau să-l mângâie și apoi le surâdea. Nu era vecin – chiar și băcanul din colț, socotit drept cel mai sucit om din lume – care să nu fi fost încântat să-l privească și să-i vorbească. Cu cât creștea, cu atât se făcea mai frumos și mai dragălaș.

Când ajunse destul de mare ca să iasă cu dădaca pe jos la plimbare, îmbrăcat într-o rochiță scurtă, imaculată, cu pălăria albă peste zuluții aurii și cu obraji ca niște bujori, era atât de frumos încât atrăgea toate privirile; iar dădaca istorisea apoi acasă cum îi opriseră toate doamnele pe stradă, ca să-l admire, și cu ce dezinvoltură conversa micul Cedric cu ele, de parcă le-ar fi cunoscut de multă vreme. Era minunat felul lui de a se împrieteni, fără sfială, cu toată lumea. Poate că totul pornea din firea lui blajină, din dorința de a fi toți așa de fericiți ca el, și de aceea se pricepea să cucerească inima fiecăruia. Poate că se dezvoltase astfel fiindcă trăia mereu alături

de părinții săi, care erau blânzi și bine crescuți; nu auzise nici o vorbă aspră în casă, fusese totdeauna iubit și mângâiat, și astfel în inima lui fragedă încolțise bunătatea și căldura față de ceilalți oameni.

Pe mama sa o dezmiarda cu numele pe care îl întrebuițase și tatăl său; îl văzuse pe acesta cum îi purta de grijă și învățase și el să se îngrijească de ea.

Când pricepu că tata nu se va mai întoarce niciodată și simți cât de nefericită era mama, i se furișă în minte gândul că trebuia să facă tot ce putea pentru ca mama lui să fie iarăși fericită. Nu era decât un băiețel, dar gândul acesta îl îndemna, când se suia pe genunchii ei, să o sărute; își lipea părul buclat de gâtul ei, când se ghemuia binișor, alături de ea, pe canapea; îi aducea jucăriile și cartea cu icoane ca să se uite la ele. Așa mic cum era, nu putea să facă mai mult, dar pentru biata văduvă mângâierea era mai mare decât își închipuia copilul.

– O, Mary, zise ea într-o zi către servitoarea cea bătrână, sunt sigură că încearcă să mă ajute în felul lui. Se uită la mine câteodată cu o privire așa de duioasă, apoi vine și mă mângâie sau îmi arată ceva. Parcă ar vrea să-mi spună că are el grijă de mine. E un omuleț în toată firea, și sunt sigură că a înțeles totul.

Micul Cedric stătea atât de mult în preajma mamei sale, încât aceasta nu mai simțea nevoia altei tovarășii: se plimbau, vorbeau și se jucau împreună. Copilul învăța

să citească de mic, iar seara se așeza pe covorașul din fața sobei și citea cu glas tare basme; câteodată citea cărți groase, din care citesc numai oamenii în vârstă, sau chiar gazete. Mary auzea de multe ori, din bucătărie, pe doamna Errol cum râdea de glumele băiatului.

– Într-adevăr, îi spunea Mary băcanului, nu te poți ține de răs, atât e de hazliu. M-am pomenit cu el la mine în bucătărie, cu mânuțele în buzunarele hainei; s-a așezat în fața sobei cu o figură serioasă, ca un judecător, și a început să-mi zică: „Mary, grozav mă interesează alegerea, că eu sunt *publican* și «draga» e *publicană*. Și tu ești *publicană*, nu-i așa?” – „Îmi pare rău, zic, dar eu sunt *dimocrată* convinsă.“ Să-l fi văzut atunci cum s-a uitat la mine și mi-a zis: „Mary, și mie-mi pare rău, că *dimocrații* duc țara la pieire!” Și n-a trecut zi de la Dumnezeu de-atunci în care să nu încerce să mă facă să trec la partidul republican.

Mary era încântată și mândră de băiat. Slujea în casă de pe vremea când se născuse copilul, și după moartea căpitanului rămăsese bucătăreasă, dacă și femeie la toate. Era mândră de trupul lui voinic și mlădios, de felul lui drăgălaș, dar mai ales de zulfii ca aurul care îi cădeau până peste umeri. Muncea mulțumită de dimineata până seara și-i ajuta doamnei Errol la cusutul hăinuțelor pe care le rânduia cu grijă în dulap.

– *Ristocratic*, nu-i așa? avea ea obiceiul să zică. Aș

vrea să vadă vreun băiat din Fifth Avenue care să aibă ochii lui și să-și miște piciorușele ca el. Toți se uită după el când e îmbrăcat cu hainele de catifea neagră, pe care le-am făcut din rochia veche a doamnei Errol, iar când își ridică în sus capul și-și scutură zulfii, parcă ar fi un lord mititel.

Cedric nu știa că seamănă cu un lord, ba nici nu știa ce este un lord. Prietenul lui cel mai bun era băcanul din colț – acela care trecea drept ursuz, dar care cu băiatul era totdeauna mai vesel. Pe băcan îl chema domnul Hobbs, și Cedric îi arăta mare respect. Îl credea om însemnat și bogat, căci avea atât de multe lucruri în prăvălie: prune, smochine, portocale, pesmeți, și mai avea și trăsură și cal. Cedric îi mai iubea și pe lăptar, pe brutar, pe vânzătoarea de mere, dar pe domnul Hobbs îl iubea mai presus de toți, și erau atât de apropiați, încât mergea să-l vadă în toate zilele, și stătea ceasuri întregi de vorbă cu el.

E surprinzător câte aveau amândoi de istorisit – de pildă despre 4 Iulie¹.

Când începeau să vorbească despre 4 Iulie, nu mai sfârșeau. Domnul Hobbs avea o părere foarte rea despre englezi și, povestind despre Revoluție, spunea lucruri strașnice despre patriotismul și vitejia eroilor americani

¹ 4 Iulie 1776 – ziua când Statele Unite și-au proclamat independența față de Anglia.

și despre nemernicia vrăjmașului; știa pe dinafară o parte din Declarația de Independență. Cedric era atât de aprins, încât îi scăpărau ochii, obrații îi ardeau ca para focului, iar zulufii încurcați se făceau ghem. Întors acasă, abia isprăvea de mâncat și se apuca să istorisească mamei Hobbs deșteptase în el interesul pentru politică.

Băcanul citea cu mare luare-aminte gazetele, și astfel afla Cedric despre cele ce se petreceau la Washington; și tot domnul Hobbs îi spunea dacă președintele Statelor Unite își face datoria sau ba. Iar la ultima alegere prezidențială își ieșiseră amândoi din fire, și desigur că fără domnul Hobbs și Cedric s-ar fi prăpădit Republica! Apoi domnul Hobbs îl duse pe băiat la retragerea cu torțe, și mulți dintre cei care purtau faciele își aduceau aminte mai târziu de un bărbat scund și gras, stând sub un felinar, cu un băiețel frumos pe umeri, care-și arunca șepcuța în sus și striga „ura“ cât îl ținea gura.

Nu mult după alegere, cam pe la vârsta de 7 ani, o întâmplare neașteptată interveni în viața lui Cedric. Curios era faptul că tocmai în ziua aceea vorbise băiatul cu domnul Hobbs despre Anglia și despre regină, iar băcanul se exprimase foarte sever la adresa aristocraților, fiind pornit mai ales împotriva conților și a marchizilor. Ziua fusese foarte caldă și Cedric, după ce se jucase de-a soldații cu alți copii, intrase în prăvălie să se

odihnească. Acolo îl găsisese pe domnul Hobbs supărat, cu ochii ațintiți asupra unui număr din „Illustrated London News“, unde era reprodusă o primire la Curtea Angliei.

– Poftim, așa merg lucrurile acum; dar are să li se înfunde într-o bună zi, când s-or scula cei oropsiți și-i vor azvârli în aer pe toți: conți și marchizi, câți sunt! Le vine lor rândul degrabă!

Cedric se cocoțase ca de obicei pe scaunul cel înalt de lângă tejghea, își dăduse pălăria pe spate, își vârâse mâinile în buzunare și asculta.

– Ați cunoscut mulți marchizi, domnule Hobbs? întrebă el curios. Dar conți?

– Nu! răspunse domnul Hobbs indignat. Aș vrea numai să văd unul aici, la mine, ca să-i dau să înțeleagă că nu-mi trebuie mie hoți și tirani, care să-mi stea pe lăzile cu pesmeți și să se învârtască în prăvălia mea.

Și era atât de mulțumit că-și vărsase focul, încât își ștergea nădușeala de pe frunte privind cu mândrie la lăzile cu pesmeți.

– Poate că nici ei n-ar vrea să fie conți, dacă ar avea ceva mai bun de făcut, zise Cedric, simțind o vagă compătimire pentru nefericirea lor.

– Cum să nu vrea? răspunse domnul Hobbs. Ba încă se și fălesc, bată-i să-i bată!

Erau în toiul conversației, când se ivi Mary. Cedric